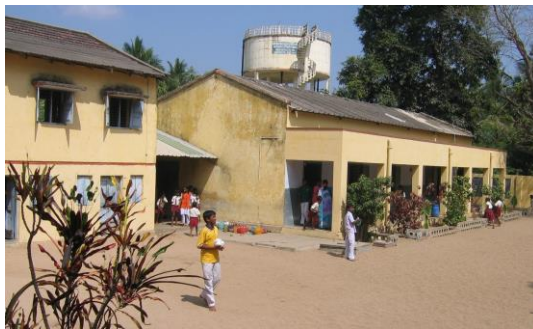

Projectnieuws 2008-1

Walajabad school vroeger en nu

“BOUWEN VOOR KINDEREN IS BOUWEN AAN DE TOEKOMST”

Inhoudsopgave	Pagina
Van de voorzitter	2
Indrukken van Nederland door Sr. Prudentia	3
Van de penningmeester: de NCDO	4
Een nieuw uiterlijk door Henny Koenders	6
Verslag projectreis door Anne Reijenga	7
Prioriteitenlijst van de zusters FSJ	14
Locatiekaart	15

Colofon

Het Projectnieuws is een uitgave van de Stichting Thomas Bouwprojecten, dat twee keer per jaar verschijnt.

Met medewerking van

Flor Potters
Henny Koenders
Henk Stokman
Anne Reijenga

Realisatie

Hurks van der linden bv
Minette van Ewijk
Piet van der Heijden

Contactgegevens

Stichting Thomas Bouwprojecten

Secretariaat	Adriaan de Bot Kerkdijk 4, 5511 KZ Knegsel
Telefoon	+31 (0) 497 51 73 25
Fax	+31 (0) 40 20 26 848
E-mail	info@thomasbouwprojecten.nl
Internet	www.thomasbouwprojecten.nl
Rabobank	rekeningnr 14 93 08 787
Gironummer	30 03 66 te Eersel
Kamer van Koophandel Eindhoven	nr 41 09 25 42

Van de voorzitter

Bij het verschijnen van het eerste projectnieuws in 2008 is het gepast om nog even stil te staan bij de hoogtepunten van het afgelopen jaar. Dit is ongetwijfeld de bijzonder goed geslaagde viering van het derde lustrum van onze stichting. Vele van u hebben we daar mogen ontmoeten en wij hebben met voldoening ervaren dat u zeer sympathiek staat tegenover onze stichting en het werk dat wij in nauwe samenwerking met de zusters Franciscanessen in India tot stand brengen. Ook de kennismaking met de zusters Prudentia en Arul hebben velen van u als een bijzondere ervaring ondergaan. Het batig saldo van het lustrum zal worden beteed aan de uitbreiding/renovatie van het tehuis voor straatkinderen in Egmore.

Ook kunnen we met veel genoegen constateren dat 2007 een vruchtbaar jaar voor onze stichting is geweest. Zowel de fondswerving (270.000 euro) als de besteding aan de uitvoering van bouwprojecten (272.000 euro) mogen we als een succes zien. We zijn dan ook vol goede moed en met het gebruikelijke enthousiasme aan het jaar 2008 begonnen met het doel er weer een succesvol jaar van te maken. Wel moeten we vaststellen dat waarschijnlijk de te generen baten dit jaar beduidend minder zullen bedragen omdat een belangrijke begunstiger ons eind 2007 jammerlijk is overleden.

Begin dit jaar heeft een van onze projectleiders weer zijn jaarlijkse reis naar India gemaakt. Tijdens zijn verblijf in India zijn diverse werken opgeleverd, diverse werken aanbesteed en vele werken bezocht. Mede aan de hand van zijn bevindingen ter plaatse is de prioriteitenlijst geactualiseerd.

In de jaarverslagen van de laatste jaren hebben wij bij herhaling vermeld dat wij niet beschikken over het CBF-keurmerk. Wij hebben daarbij steeds aangegeven dat wij zo'n keurmerk graag zouden hebben, doch dat de daaraan verbonden kosten (o.a. een goedkeurende accountantsverklaring) voor een betrekkelijk kleine stichting als de onze veel te hoog zijn. Verheugd hebben wij dan ook kennis genomen van het bericht dat er in opdracht van het Ministerie van Justitie en het Centraal Bureau Fondsenwerving een onderzoek is gedaan naar de behoefte van een certificaat voor kleinere stichtingen. De slotconclusie van dit onderzoek luidt dat er een behoefte bestaat aan certificering van goede doelen stichtingen met beperkte omvang. Laten wij hopen dat de mogelijkheid van certificering in een niet al te verre toekomst ook voor onze stichting mogelijk zal worden.

Flor Potters, voorzitter

A brief memoir of our visit to the Netherlands

The grand celebrations organized by Thomas Foundation to mark the close of 20 years of its service in the Indian soil opened a new chapter in the history of the foundation. It was indeed a great event for the entire FSJ family as well. Sister Arul fsj, an Indian classical dancer and myself were privileged to attend the celebrations as representatives of the FSJ family.

As we browse over the events that took place in the evening of November 3, 2007 in Augustinianum School, Eindhoven, pleasant memories flood our minds. The enthusiasm shown by the sponsors was a revelation of the spiritual need of every person which demands fulfillment at the very core of his existence. Every one born on earth is called for a higher aim which unites countries and nations irrespective of colour or race. The spirit of service and the earnest desire to continue the mission started by Dr. Lucia Schiebroek exhibited by the project managers, the board members and the sponsors gave us new impetus to continue our ministry in India with renewed fervour We felt that the celebration was a great success but the cultural items could be more efficacious provided the sound and light systems were little more powerful in effect.

Our impressions on the country.

The systematic planning of the villages and cities prevented overcrowding of houses and people. As we traveled through the country we were fascinated to see the dykes, water canals and rivers full of water used for navigation of ships and ferries. The autumn season with its golden leaves added to the beauty of nature.

The great churches, monasteries, and convents give the visitor a rich and multiform picture of the spiritual and artistic life of the country. The location of the church in every village manifested the rich Christian heritage of the country. The senior citizens of the country lead a quiet and peaceful life to tell the world that self confidence and self reliance are necessary to face the challenges in the fag end of ones life. They teach us the lesson that age is not a barrier to live independently provided one has a will to live purposefully.

The warm welcome we received from the project managers, board members of all three foundations and the hospitality we enjoyed at their respective places were remarkable. We owe our gratitude to all of them for spending their time, energy and money to make our visit a successful and pleasant one.

Let me wind up with the words of Thomas Carlyle: "The man without a purpose is like a ship without a rudder- a waif, a nothing, a no man".

Sr. Prudentia
Franciscan Sisters of St. Joseph
Chennai

Een strategisch partner van de stichting: de NCDO

Wie de jaarverslagen van de Stichting Thomas Bouwprojecten doorleest zal merken dat we op diverse plaatsen melding maken van samenwerking met de Nederlandse Commissie voor Internationale Samenwerking en Duurzame ontwikkeling, kortweg de NCDO.

Welke rol speelt de NCDO ? Wat is de relatie met onze stichting ? En hoe belangrijk is de NCDO voor het werk van de stichting ?

In de loop van 2007 heeft de NCDO haar Beleidskader 2007 – 2010 gepubliceerd. In dat beleidskader wordt uiteraard allereerst aandacht besteed aan de missie van die organisatie, gewoon vanwege het feit dat beleid niet in de lucht mag hangen en te allen tijde getoetst moet kunnen worden aan een missie.

NCDO verwoordt haar missie als volgt: NCDO heeft tot doel het maatschappelijk en politiek draagvlak in Nederland voor internationale samenwerking en duurzame ontwikkeling te handhaven en te versterken. NCDO geeft uitvoering aan haar doelstelling door brede publiekscommunicatie en -voorlichting, door investeringen in publieke meningsvorming, door (mede) financiering van activiteiten waarmee burgers vanuit eigen kracht en motivatie hun verantwoordelijkheid nemen en door publieksonderzoek en publicaties.

De genoemde (mede) financiering wordt vorm gegeven door de z.g. verdubbelingssubsidie voor Kleinschalige Plaatselijke Activiteiten (KPA). Het werk van onze stichting valt binnen deze KPA. Dat betekent dat wij voor een aantal van onze projecten een beroep kunnen doen op deze subsidieregeling, vanzelfsprekend voorzover bij het opzetten en uitvoeren van die projecten ook de andere doelstellingen van de NCDO – zoals het kweken van draagvlak in Nederland en voorlichting – duidelijk aan de orde komen. Daarbij geldt ook dat de betreffende projecten dan ook niet tegelijkertijd gesubsidieerd mogen worden door andere organisaties zoals (lokale) overheden, ngo's en dergelijke. Zo hebben we op dit moment een tweetal projecten in uitvoering waarbij de NCDO de gelden die wij zelf hadden ingezameld heeft verdubbeld: de school te Walajabad en fase 2 van het project te Chebrolu (het toiletgebouw, het gastenverblijf, de compound wall en enkele andere infrastructurele voorzieningen op het terrein). Samen goed voor een subsidie bijdrage van € 50.000.

Onlangs heeft de NCDO in haar brochure “KPA Nieuwe Koers” aangegeven hoe men sinds het begin van 2008 te werk gaat bij het toekennen van subsidies en aan welke criteria aanvragen moeten voldoen om een subsidie toegekend te krijgen.

De NCDO zegt jaarlijks ongeveer 700 aanvragen voor subsidiering van projecten te ontvangen. Al die projecten bij elkaar overtreffen de beschikbare middelen in ruime mate en daarom heeft men nu een ranking systeem ingevoerd: elke aanvraag krijgt op grond van een groot aantal criteria cijfers. Deze cijfers worden opgeteld en vervolgens leidt dit tot een algemeen rapportcijfer. De ranking geschiedt op basis van die rapportcijfers en de hoogst scorende projecten krijgen de subsidie toegekend. Tot de criteria behoren ook formele en inhoudelijke eisen, zodat aanvragen die onvolledig of onvoldoende argumentatie en onderbouwing verschaffen, automatisch laag scoren en dus afvallen. Zo moet er bijvoorbeeld heel veel informatie over de partner organisatie in het ontwikkelingsland, in ons geval over de Congregatie van de zusters in Zuid India, op tafel komen. En vanzelfsprekend uitvoerige en gedetailleerde informatie over het project, zoals tekeningen, vergunningen, een planning in de tijd, een plan met voorlichting en andere activiteiten om de benodigde eigen middelen bijeen te brengen enz.

Wat zijn de criteria waarop een project moet scoren ?

Bij het formuleren van criteria om projecten te toetsen heeft de NCDO de focus gericht op duurzaamheid en kwaliteit. Bij duurzaamheid wordt vooral gedacht aan capaciteitsopbouw ter plaatse waardoor mensen en organisaties hun mogelijkheden vergroten, zoals het verbeteren van het functioneren van een organisatie door het introduceren van zogenaamde “business planning and control systems” of een

verbeterde boekhouding, het ontwikkelen van gespecialiseerde kennis bij individuele medewerkers binnen de partnerorganisaties b.v. op het gebied van bouwtechniek e.d.

Ook moet bij het opzetten van een project aangegeven worden hoe en in welke mate bij het project lokale "ownership" bevorderd wordt.

Onder het kopje kwaliteit heeft de NCDO specifieke criteria ontwikkeld voor zowel projecten op het gebied van onderwijs (scholen en andere faciliterende voorzieningen) en op het gebied van weeskinderenopvang.

Wat betreft aanvragen voor de bouw van een school moet de aanvrager vooral aangeven waarom het noodzakelijk is om een nieuwe school te bouwen (o.a. zijn er geen scholen in de buurt die met ondersteuning wellicht beter kunnen gaan functioneren? Hebben alle docenten een diploma? Zijn er de vereiste vergunningen? Welk aantal leerlingen wordt verwacht?). Ook moet de aanvrager aangeven hoe hij de duurzaamheid van het project vergroot. Als voorbeelden van dat laatste noemt de NCDO:

- het organiseren van publiekscampagnes, gericht op het naar school sturen van kinderen;
- het verbeteren van de toegang tot onderwijs, bijvoorbeeld door het installeren van een waterpomp in de woonplaats van de kinderen zodat huishoudelijk werk geen barrière meer is om naar school te gaan;
- het opzetten of verbeteren van het beheer van de school (o.a. beheer van financiën, transparantie in bestuur en transparantie en regelmaat van afleggen van rekening en verantwoording);
- het organiseren van samenwerking tussen verschillende scholen in een regio.

Wat betreft weeskinderenopvang gelden analoge criteria. Ook hiervoor geldt dat de aanvrager met argumenten en bewijsstukken moet onderbouwen dat zijn plan de best mogelijk oplossing biedt voor de problemen, zonder dat daarbij afhankelijkheid ontstaat van langdurende ondersteuning in de exploitatie. Ook hierbij gelden criteria als voldoende scholingsniveau van personeel, transparantie en goede opzet van het beheer, publiekscampagnes enz.

Maar de NCDO haakt ook in op de maatschappelijke tendens om kinderen zoveel mogelijk tot wasdom te laten komen in hun eigen omgeving en als het niet anders kan in kleinschalige opvang zodat aandacht en begeleiding optimaal kunnen zijn (max. 10 kinderen?). Daarom moet de aanvrager van een dergelijk project onder meer laten zien dat:

- opvang in een weeshuis geen noodmaatregel is bij onvoldoende gezinsinkomen;
- opvang bij overlevende familieleden of pleeggezinnen niet mogelijk is;
- er geen andere opvang faciliteiten zoals weeshuizen in de buurt zijn die al goed functioneren;
- er een gestructureerd terugplaatsingsprogramma bestaat, waarbij het personeel continu attent is op mogelijkheden de kinderen weer in familiekring onder te brengen;
- alles gedaan is om desnoods enkele kleinere tehuizen te bouwen met max. 10 plaatsen in plaats van één grote.

Zoals u ziet: het goed onderbouwen van een aanvraag voor subsidiering is geen sine cure.

Toch is het de moeite waard om alle aangereikte aspecten zorgvuldig te bezien en dat niet alleen vanwege het geld dat ermee gemoeid is. Immers, we willen allemaal dat onze projecten ertoe bijdragen dat kansloze kinderen wel een kans krijgen zich te ontplooiën en daarmee in hun eigen levensbehoefte te kunnen voorzien. Met andere woorden: we moeten elk project dat aangedragen wordt beoordelen op haalbaarheid, uitvoerbaarheid en noodzaak. Wij zijn ons ervan bewust dat we dat aan onze donateurs verplicht zijn.

Henk Stokman, penningmeester

Een nieuw uiterlijk

In juli 2006 kreeg u ons eerste Jaarbericht aangeboden. Vol trots hebben wij onze “geprofessionaliseerde” huisstijl gepresenteerd: nieuw briefpapier, omslagen voor ons jaarverslag / jaarbericht en de nieuwe brochure. Een nieuwe website liet nog even op zich wachten. Maar het gaat natuurlijk niet alleen om de uiterlijke vernieuwing maar inhoudelijk zult u vast ook het e.e.a. gemerkt hebben. Het afleggen van (financiële) verantwoording aan onze sponsors/donateurs komt bij ons nog steeds op de eerste plaats. Zonder uw steun kunnen wij niets.

Om te zorgen dat u nog beter op de hoogte bent van wat wij met uw geld in India doen hebben wij onlangs besloten de desbetreffende sponsors persoonlijk te berichten wanneer “hun” project in India wordt gestart. Bovendien krijgen zij een eindrapportage met complete financiële verantwoording toegezonden als het project opgeleverd en financieel afgerond is. Tussentijdse informatie over de uitvoering is te lezen in ons Projectnieuws (m.n. de reisverslagen) en sinds kort ook via onze nieuwe

website (www.thomasbouwprojecten.nl). Onze website heeft inmiddels ook een “passend jasje” gekregen en is sinds enkele weken weer online. Bovendien zijn de teksten nu ook in het Engels te lezen, een muisklik op de Engelse vlag en de rest wijst zichzelf. Informatie onder het kopje Projecten zal regelmatig bijgewerkt worden. Wij denken u op deze wijze uitgebreid te informeren maar mocht u dit toch niet voldoende vinden dan kunt u altijd contact met ons opnemen voor nadere informatie.

Over eventuele kosten hoeft u zich geen zorgen te maken. Een en ander wordt belangeloos gedaan door

mensen die onze stichting een warm hart toedragen. Dat u bijvoorbeeld ons Jaarbericht en het Projectnieuws keurig via de post thuis bezorgd krijgt wordt geregeld door Bouwbedrijf Hurks van der linden bv. Wij kunnen dit met een gerust hart overlaten aan Minette van Ewijk en Piet van der Heijden, zij zijn onze “steun en toeverlaat” in deze.

Wij hopen dat u tevreden bent over deze verbeterde informatievoorziening en dat het voor u prettiger te lezen is.

Henny Koenders-van Hage, PR

Verslag projectreis van Anne Reijenga januari/februari 2008

Mondasoro in de staat Orissa

Een paar dagen voor het vertrek naar India op 8 januari stond er in de kranten een bericht over de gewelddadigheden in Orissa. Vooral in de afgelegen gebieden, zoals het berggebied waar Mondasoro ligt, is het leven nog zeer primitief en overheerst de hindoe cultuur. Groepjes hindoe fundamentalisten proberen de groeiende invloed van de christenen in te dammen. Vele mensen zijn de bossen en bergen in gevlucht om te ontkomen aan het geweld. Bij aankomst in India werd mij verteld dat het nog te gevaarlijk was om daar nu naar toe te gaan.

In Damaracherla sprak ik een meisje dat uit de Indiase deelstaat Orissa kwam. Haar vader was 's nachts polshoogte in het dorp gaan nemen, maar constateerde dat het nog veel te riskant was terug te keren. De herinneringen aan de voorgaande reizen naar Mondasoro voor de bouw van het kindertehuis, brachten mij tot het volgende gedicht:

Door een golvend berglandschap
met accenten van hoge toppen,
waarachter zich dalen verstoppert,
vordert het langzaam, stap voor stap.

Schept ruimte voor verwondering, vertederend
haast
om te verhalen
van diepe dalen
en de wind, die om de ruige rotsen raast.

Zoveel schoonheid, verborgen pracht,
verbergend het leed,
dat wonden openreet,
mensen die werden afgeslacht.

Zij vluchten uit hun huizen, die er toen nog
stonden,
overrompeld,
in rouw gedompeld
over hen, die niet konden.

Fanatisme, dat zich tegen hen keert,
angst te verliezen,
je moet kiezen.....
anders denken wordt niet getolereerd.

Waarom elkander niet verdragen,
juist bij gevaar
er zijn voor elkaar,
een helpende hand geeft meer kans van slagen.

bar, januari 2008

Met de nachttrein reizen we naar **Damaracherla**. De gebouwde verdieping op de voormalige medische hulppost heeft nogal wat mankementen. We besluiten dan ook de plaatselijke aannemer mr. Marianna niet meer te vragen voor de toekomstige school. Hij is

ondanks vele waarschuwingen niet van plan of in staat beter werk te maken. Ook op deze locatie is de nood hoog maar de nieuwe school zal nog een poosje op zich laten wachten want er zijn andere prioriteiten.

In Chebrolu kunnen we niet overnachten, dus verblijven we in **P.T. Parru**, waar overigens wel dringend behoefte is aan een nieuw schoolgebouw. We brengen hier wat extra tijd door, omdat we niet naar Mondasoro kunnen en maken het feest van het nieuwe leven mee. Hier in Andhra Pradesh noemen ze dat Sangranti. Het is van oorsprong een hindoe feest, dat in Tamil Nadu Pongal wordt genoemd. Door de christenen is dit feest overgenomen en God wordt gedankt met handgeklap, zang en dans

voor de producten van het land. In het midden een pot met rijst, aangevuld met allerlei ingrediënten zoals suiker. Hierdoor ontstaat een zoete brij die na

het stollen gegeten wordt.

In allerlei kleuren wordt met strooisel in een prachtig patroon op de grond de rijkdom aangegeven. De twee getekende takken verbeelden suikerriet en de vaas het nieuwe leven dat overvloedt. De bananenplanten aan de beide zijden geven de blijheid weer en het groen van de planten de vruchtbaarheid van de grond.

In **Chebrolu** zijn alle problemen voorbij zodat er nu volop gebouwd kan worden. Helaas hebben we wel bijna een jaar verloren en natuurlijk heeft dat ook het nodige extra geld gekost. Vooral de extra eisen van de overheid, die pas bekend werden gemaakt toen de funderingen van de school al gemaakt waren, hebben veel stagnatie en geld gekost. De wateroverlast is voorbij en alle (nieuwe) fundaties zijn gestort en opgemetseld, zodat een mogelijke nieuwe natte periode geen roet meer in het eten kan gooien.

Om ook voor de toekomst verzekerd te zijn van droge voeten, is het peil (bovenkant begane grond vloer) 30 cm boven kruin weg aangehouden.

foto: Sr. Prudentia en twee zusters lopen over de opgemetselde fundering.

Gelukkig hebben we hier een goede en betrouwbare aannemer, die voortvarend te werk gaat en ook prima werk aflevert. Bij mijn vertrek was het metselwerk van de school al opgetrokken tot onderkant vensters en begin april is de dakvloer gestort. De aannemer heeft beloofd dat de school en het toiletgebouw met de septictank en zakput, uiterlijk 1 juli helemaal gereed zullen zijn. Dan kunnen de kinderen daar naar school en kan het zusterhuis worden afgemaakt dat al tot maaiveld is opgemetseld. Ook de muur voor de terreinafscheiding kan dan worden gesloten. Nu is deze aan drie zijden gereed, de straatzijde wordt als laatste gedaan tezamen met de toerit. Een waterput is al aanwezig, die hoeven we niet meer te maken en volgens kenners is het water ook goed. Er zit zelfs vis in. Sr. Arul Jaya Rani doet een poging er een te vangen. Heel eenvoudig.....een lange stok met een dunne draad en een stukje tempex als dobber. We hebben afgesproken iets aan de onveilige situatie van de put te doen. Er is totaal geen afrastering, die zal worden verkregen door een muur van 90 cm hoog te metselen met een dikte van 23 cm.

Met de auto van P.T.Parru naar **Vegiwada**, een tocht van drie uur, maar dit keer doen we er vier uur over. Voor het eerst maak ik een file mee als we de stad Vijayavada doorrijden..... dat hoef ik in Nederland niet uit te leggen. In Vegiwada hebben we een school gebouwd, waar ook de zusters nog in moeten wonen. Nu wordt daar een verdieping op gebouwd. Er zitten nu 285 kinderen op school verdeeld over 10 klassen. Maar er zijn maar acht klaslokalen en daarvan worden er twee ingenomen door de zusters die daar wonen. Uiteraard hopen we in de toekomst ook een huis voor de zusters te bouwen, zodat

het gebouw in zijn geheel als schoolgebouw kan worden gebruikt. Nu nog zitten de kinderen in verschillende sheds als tijdelijk onderkomen, maar als de verdieping met acht nieuwe lokalen klaar is zal dat een stuk beter worden. De onderhandelingen met de aannemer S.K. Mastan verlopen in een goede sfeer. Vooraf gaf sr. Avila mij de hint, dat er bij hem wel iets viel af te dingen en dat bleek ook. Het eindbedrag van 24,4 lakh werd heel gemakkelijk afgerond op 24 lakh, omgerekend ongeveer 43.000 euro, waarvoor het contract is getekend. Een week later was de aannemer al begonnen en inmiddels is de dakvloer al gestort. Dat gaat goed. Soms gaat het zelfs sneller dan je denkt en ook hier overheerst een positief gevoel.

De terugreis met de trein naar **Chennai** duurt tien uur. Behalve Kamalapuram heb ik de projecten in de noordelijke staat Andhra Pradesh nu gehad. In Chennai wacht mij een gesprek met de leiding van de congregatie over alle projecten, waaruit bij mijn vertrek naar Nederland een geactualiseerde prioriteitenlijst tot stand moet komen. Belangrijk voor de zusters is een verpleeghuis voor oude zusters in de tuin van het moederhuis. De opmetingen zijn verricht en een eerste ontwerp is besproken. Het valt niet mee in Nederland geld daarvoor te werven. Wel moet ik zeggen dat de zusters Franciscanessen uit Oirschot een belangrijke eerste stap hebben gezet door een flink bedrag te schenken. Beide congregaties hebben overigens geen binding met elkaar.

Ook heb ik het nabij gelegen Mugalivakkam bezocht waar de zusters een drukkerij hebben en een naai-atelier. Hier werken meer dan 50 mensen die zodoende een inkomen hebben. Voor de moeders is er een kindercrèche, zodat ze hun kinderen gewoon mee kunnen nemen. Daar koop ik kaarten en andere zaken voor de Wereldwinkel in Oirschot, die beloofd hebben de opbrengst te bestemmen voor onze zusterorganisatie **Thomas Foundation for Microcredits**. Meisjes, die geen financiële middelen hebben, kunnen hier renteloos geld lenen om een beroepsopleiding te volgen. De zusters selecteren deze meisjes en op mijn reizen door het zuiden van India heb ik een gesprek met ze. Inmiddels worden al 13 meisjes ondersteund. Dat is beter, dan mijn persoonlijke hulp aan een meisje per jaar.

Alwarpet is gelegen op 1500 m in het bergachtige Nigiri-district. Overdag is het 20 – 25 graden Celsius, maar 's nachts slapen we onder twee dekens. Ik ga er dan ook graag naar toe. De omgeving met zijn eindeloze

theeplantages is prachtig. Zoals je in Frankrijk door de wijgebieden rijdt doe je dat hier door de theeplantages.

In Alwarpet hebben de zusters een school met erg slechte toiletten. Ze zijn door de inspectie al eerder op hun vingers getikt en hebben toen wat urinoirs bij moeten maken, maar het blijft allemaal maar lapwerk. De toiletten zijn ook zodanig gesitueerd dat twee kinderen elkaar soms niet kunnen passeren. De inspectie dreigt de school te sluiten, dus hebben de zusters dit project nu als eerste op de lijst van kleine projecten gezet. Het plan is om het een en ander af te breken en daarna fatsoenlijke toiletten en urinoirs te maken die ook goed bereikbaar zijn. Volgens de begroting van de aannemer zullen de totale kosten nog geen 10.000 euro bedragen. Hopelijk kan dit snel worden uitgevoerd.

Pannaikadu ligt in een wat lager gelegen berggebied, even ten westen van de stad Dindigul. Vanuit Chennai in zuidwestelijke richting is het ongeveer 500 km rijden. Eerst gaan we met de auto het Nigiri-gebergte uit dan door een vlak gedeelte en vervolgens de bergen in naar Pannaikadu. Dat ligt op ongeveer 1200 m en is bekend om de koffieplantages. Een prachtige rit van totaal ongeveer zes uur met onderweg in Dindigul een bezoek aan een meubelmaker. Hij maakt 70 tafels met banken voor de school en zo te zien is het allemaal goed en degelijk gemaakt. Gezien de relatief lage kosten is het de overweging waard hier ook meubels voor andere projecten te laten maken. De eerste contacten met de aannemer in Pannaikadu mr. John waren erg positief. Helaas is dat nu wel anders, niks mis met de kwaliteit maar beloftes zijn er bij hem om geschonden te worden. In twee fasen kreeg hij de opdracht voor het bouwen van een schoolgebouw, een toiletgebouw met septictank en zakput en een muur van ca. 110 m rondom het terrein. Vanwege de enorme hoogteverschillen zijn er ook keermuren gemaakt en trappen om deze hoogteverschillen te overbruggen. Bovendien zijn er om het grondverzet te beperken, voor de speelplaats twee niveaus gemaakt. Een mooie opdracht met veel extra werkzaamheden.

Natuurlijk accepteren wij uitstel wanneer het regenseizoen de bouw meer dan gemiddeld stagneert en materialen moeilijk verkrijgbaar zijn, maar nu weigert hij het werk af te maken als er niet eerst extra geld betaald wordt. De school is nagenoeg klaar en wordt reeds gebruikt en ook het toiletgebouw wordt officieel geopend, hoewel het nog niet klaar is.

foto: school in Pannaikadu, met rechts het toiletgebouw en wat hoger rechts het oude schoolgebouw, dat gerenoveerd is. Ook is het talud te zien tussen de twee niveaus van de speelplaats.

In september vorig jaar zou de school worden opgeleverd en de rest afgelopen februari. Er zal een goed gesprek moeten komen en waarschijnlijk kan dat pas gebeuren als mijn collega Hans Schiebroek daar naar toe gaat. Natuurlijk moet de impasse worden doorbroken maar niet door zomaar extra geld aan de aannemer te geven zonder dat daar goede redenen voor zijn.

Nog verder naar het zuiden ligt **Srivaikundam** op 80 km van het zuidelijkste puntje van India. Hier is een nieuwe school gebouwd, geopend en ingezegend. Er waren wel wat strubbelingen tijdens de uitvoering maar nu staat er een mooi gebouw. Groot feest natuurlijk ook al was de verbindingsgang met het bestaande schoolgebouw nog niet helemaal voltooid.

foto: nieuwe school in Srivaikundam met op de achtergrond de verbindingsgang.

De regelmatige regenwateroverlast is er de oorzaak van dat het nieuwe gebouw als het ware op een terp is gebouwd, 50 cm hoger dan het bestaande. In de regenperiode staat het gehele terrein meestal blank. Al enkele jaren is de vraag of wij hier iets aan willen doen. Ik heb in ieder geval de hoogten ingemeten t.o.v. de weg en het parallel daaraan lopende kanaal waarop afgewaterd zal moeten worden. Het water in het kanaal wordt op een maximum peil gehouden dat ca. 1,50 m lager ligt dan het terrein, zodat een natuurlijke afwatering mogelijk is. Alleen is een duiker onder de weg nodig waarvoor toestemming van de overheid nodig is. De zusters vinden het belangrijk genoeg om het op de prioriteitenlijst te zetten. Het nieuwe schoolgebouw kan gebruikt worden en zoals bij alle openingen staat er bij de ingang een kandelaar die door vier mensen wordt aangestoken. Nu is de beurt aan sr. Prudentia (zie foto). Zij is onze liaisonzuster die alle bouwzaken behartigt en reist ook zoveel mogelijk met ons mee.

Weer terug in de buurt van Dindigul, brengen we een bezoek aan **Singampunari**. Het is hier niet veel anders dan op de meeste plaatsen: overal een groot gebrek aan schoolruimte. Een extra handicap is hier dat er erg weinig ruimte is voor de bouw van een extra schoolgebouw. Oorspronkelijk werd gedacht aan twee bouwlagen met in totaal tien klaslokalen. Het nadeel is echter dat de gebouwen dan zeer dicht bij elkaar komen te staan. Er wordt nu een ontwerp gemaakt met drie bouwlagen, zodanig dat op de begane grond drie en op 1^e en 2^e verdieping vier lokalen worden gesitueerd. Op de begane grond blijft er dan meer speelruimte over en bovendien wordt er een verbinding gemaakt met het huidige schoolgebouw, zodat dat trappenhuis gebruikt kan worden. De ruimte waar het gebouw moet komen staan is ingemeten en ook de relaties met de overige gebouwen. De zusters hebben een nieuw toiletgebouw laten maken waaraan net de laatste hand werd gelegd. Hard nodig, maar het

was beter geweest wanneer ze vooraf met ons hadden overlegd. Wij hadden het toiletgebouw dan iets anders gesitueerd zodat het te maken nieuwe schoolgebouw er beter ingepast had.

Nog voor het donker wordt moeten we in **Okkur** zijn om het schoolgebouw te kunnen bekijken dat daar in het verleden met geld van de stichting is gebouwd (2001). Daar is wat onderhoudswerk verricht en zijn er enkele lekkages in het dak. Men wil hier echter ook de school uitbreiden door een verdieping op de bestaande school te zetten en dan is het zonde om nu geld uit te geven aan dakreparaties. Zoals overal was ik mij voordat ik ga slapen. Maar wat een verrassing, voor het eerst is er een douchekop waar uit alle gaatjes water komt.....een echte douche!

's Morgens vroeg op omdat ik onderweg het tempelcomplex van Rajaraja, de machtigste der Chora-koningen, in Thanjavur wil zien. De tempel is rond het jaar 1000 gebouwd. Op de foto is de 65 m hoge toren te zien, waar een steen bovenop ligt. Men had een helling van 6 km nodig om hem daar te kunnen plaatsen. De steen vormt het

koepeldak en heeft een gewicht van 81 ton. Op de voorgrond is de stier Nandi te zien, de op één na grootste van India. In de middag is het nog maar een

uurtje rijden om in **Budalur** te komen. Het dak van de gerenoveerde school vertoont opvallend veel scheurtjes. De aannemer heeft beloofd deze een waterproof behandeling te geven. Het nieuwe twee-klassige schoolgebouw ziet er goed uit maar dat zijn we van deze aannemer mr. Stephen wel gewend. Helaas zijn de deuren aan de boven- en onderzijde afgeschaafd en niet goed bijgewerkt maar dat zal de aannemer nog in orde maken.

meisjes. De boarding en het toiletgebouw zijn in de periode 2001-2005 gerenoveerd. Het valt op dat de kinderen hier arm zijn: slecht gekleed, geen schoenen en een beetje schuw. Maar pas op als ze merken dat je het leuk vindt wat met ze te praten en te spelen dan komen ze los. We zijn hier speciaal voor de open drinkwaterput. Een put van ongeveer 10 x 10 m met een diepte van 15 m zonder randbeveiliging, waarvan bovendien het bovenste deel van de randen aan het inkalven zijn. Een gevaarlijke situatie waar we al drie jaar proberen een oplossing voor te vinden. Dat kan het beste met een wand van gewapend beton, maar de ene aannemer zegt dat niet te kunnen maken en de andere maakt eerst een prijs en zegt daarna er van af te zien. Een ander struikelblok is de prijs die op ongeveer 8.000 euro ligt, zowel voor de uitvoering in beton als het metselwerk. Dan wordt er verteld dat de pastoor hetzelfde heeft laten maken bij een andere, vergelijkbare put. Die is van granietblokken gemaakt door plaatselijke mensen en kostte maar de helft.

Zoals de foto hierboven laat zien is de keerwand trapsgewijze opgebouwd, onder breed en naar boven versmallend om zodoende voldoende stabiliteit te hebben. Het ziet er solide uit en gezien de prijs wordt direct opdracht gegeven, blij dat dit voortslappende probleem nu eindelijk kan worden opgelost.

Drie uur rijden en we zijn in **Maiyanur**. Een rit door een prachtig landschap langs rotspartijen en door droge rivierbeddingen. Alleen zijn het hoofdzakelijk zandwegen en die beperken de snelheid tot gemiddeld 20 km per uur. Het gaat goed met de school en er komen ook steeds meer meisjes in het kindertehuis.

Een aantal meisjes is druk bezig met de was (foto). Nu de droogplaats en het pad er naar toe verhard zijn, is het daar voor de meisjes op blote voeten een stuk aangenamer geworden. De zakput functioneert niet goed omdat op 1,20 m onder het maaiveld de rotsen beginnen. Besloten wordt zo ver mogelijk daar vandaan een nieuwe put te maken met een diameter van 3,00 m en daar omheen nog 1,50 m puin. De schoorsteen blijkt nog niet goed te werken maar dat zal beter worden als we een extra ventilatieopening laten maken. Ook de dakopbouw moet dichtgemaakt worden omdat de apen binnenkomen. Alles bij elkaar kost dat Rs. 1.85.000, omgerekend 3.300 euro, waarvoor opdracht wordt gegeven.

In **Vandavasi**

hebben we een weerzien met zuster Arul (foto), die bij ons lustrumfeest een paar prachtige Indiase dansen heeft uitgevoerd en vier dagen bij mij thuis logeerde. Maar er moet

natuurlijk ook gewerkt worden. Voor het hostel zijn meer badruimten nodig en een was- en droogplaats voor de kleding. Het geld daarvoor is beschikbaar en we hebben een begroting van een aannemer. Deze offerte is naar onze mening veel te hoog doordat de hoeveelheden hier en daar meer dan het dubbele zijn. Wij wijzen hem daarop maar hij blijft bij zijn offerte. Een andere aannemer die ook een begroting heeft gemaakt komt met een offerte die minder dan de helft is. Bovendien komt hij betrouwbaar over en heeft hij in Pulicat tot tevredenheid gebouwd. Geen moeilijke keuze om hem het werk te gunnen. De vergunning is direct

aangevraagd en als die ontvangen is kan hij meteen starten. De school voor de beroepsopleidingen wordt te klein en bovendien verplicht de overheid de zusters voor de naaicursus een apart gebouw te maken. Vreemd genoeg moet het schoolgebouw zelfs gebouwd worden buiten het voor de overige opleidingen bestemde terrein. Voorlopig eerst maar nagaan waar het gebouw kan komen en het terrein opmeten. Met een gemeenteambtenaar, sr. Prudentia, het hoofd van de school sr. Baby Victoria en de directeur worden de beschikbare papieren bekeken. Een puzzel waar bijna niet uit te komen is. Ik besluit het terrein af te passen om zo een indruk te krijgen van het totale oppervlak. Gezamenlijk komen we er toch uit en wordt besloten waar de nieuwe school gebouwd gaat worden en kan gemeten worden of en hoe het gebouw gesitueerd kan worden.

Zoals de meesten wel weten is **Egmore** ons lustrumproject en inmiddels hebben we ruim tweederde van het benodigde geld bijeen. Egmore is een sloppenwijk in Chennai, een stad met zeven miljoen inwoners waar de zusters een huis hebben met zo'n 80 meisjes. Dat huis heeft slechts een begane grond met afmetingen van 8,50 x 15,00 m, waar ook nog twee zusters moeten wonen. We hebben plannen gemaakt voor het bouwen van een verdieping waar ook een vergunning voor is aangevraagd. Uiteraard moet de begane grond daarbij aangepast worden. Hopelijk zijn we in de gelegenheid dit jaar met de bouw te starten. Ieder jaar verzamel ik geld in mijn familie en van dit geld maak ik met kinderen van een kindertehuis een dagtrip. Dit keer met de kinderen van Egmore.

Met de bus rijden we 65 km naar het zuiden naar Golden Beach, een soort Efteling in het klein

met een stuk strand. Van alles gaat mee: een grote pan rijst, appels, sinaasappels, grote trossen bananen, sausjes, groenten, snoepjes en natuurlijk ook water, water, water. Alles is van tevoren klaargemaakt en wordt meegesjouwd door de meisjes die dat zonder mokken doen. Een rit, waarbij uit volle borst gezongen werd, blij, blij, blij.....

Bij aankomst wil iedereen tegelijk de bus uit. Zinloos natuurlijk, want daarna moet iedereen netjes in de rij staan om eerst kaartjes te kopen. De rit met de bus is al een feest laat staan de attracties in het prachtig aangelegde park vol bloemen en sprookjestaferelen. De attracties worden letterlijk bestormd. Voor de zusters was het moeilijk het enthousiasme in de hand te houden en te zorgen dat iedereen bij elkaar bleef.

Na afloop gingen we nog een uurtje naar het strand. Daarna was het tijd om weer naar huis te gaan waarbij onderweg nog op ijs werd

getrakteerd. Een nog mooiere traktatie zal het zijn als het gebouw is uitgebreid zowel voor de kinderen als voor de zusters.

Vanuit Chennai acht uur met de nachttrein, 600 km in noordwestelijke richting, reizen we naar **Kamalapuram**. We zijn er aan gewend uit te moeten stappen één baan verwijderd van het perron, dus uit de trein "springend" en klimmend op het perron. Maar al is het midden in de nacht, altijd staat sr. Nirmela ons op te wachten en helpt ze met de bagage. Het is mede aan haar te danken dat er in dit kindertehuis een meer relaxte sfeer heerst dan op andere plaatsen. Een mooi voorbeeld is het verhaal van één van de meisjes daar. Haar moeder was gestorven en haar vader was hertrouwd met een jonge vrouw die net een baby had gekregen. Toen dit meisje tijdens de vakantie thuis was besteedde haar

vader alleen aandacht aan zijn jonge vrouw en die op haar beurt alleen aan haar baby. En zij.....zij moest werken en werd afgesnauwd. Zij wilde niet meer naar huis en vroeg of ze in het vervolg tijdens vakanties in het kindertehuis mocht blijven en bovendien zag zij Nirmela als haar moeder. Nirmela heeft daar in toegestemd en hoopt haar ook een studie te kunnen laten volgen, zodat zij niet afhankelijk is van haar vader.

De 130 meisjes hebben nu voldoende ruimte om te eten, studeren en slapen. Het nieuwe gebouw is een uitbreiding van het kindertehuis en ziet er mooi uit. Enkele deuren en ramen sluiten nog niet goed, maar de aannemer belooft dat te verhelpen.

foto Kamalapuram: links het nieuwe en rechts het bestaande gebouw

Wat de uitbreiding en renovatie van de keuken betreft, kan vermeld worden dat de ruwbouw nagenoeg gereed is. Men is bezig met het pleisterwerk en het uitvlakken van de vloeren. De start van het tegelwerk is aanstaande en het gebouw zal binnen enkele maanden gereed zijn. Aan de achterzijde van de keuken is een extra deur gemaakt, zodat afval via de kortste weg kan worden verwijderd. De tussendeur tussen rijstkookruimte en keuken wordt dubbel gemaakt. Overdag een grilldeur, zodat zoveel mogelijk lichtinval wordt verkregen en 's nachts een dichte deur om de insecten en ratten buiten te houden. Voor het afwassen van de borden e.d. is een uitbreiding gemaakt die dicht bij de eetzaal gelegen is.

foto Kamalapuram: tussen keuken en nieuw kindertehuis, links op de voorgrond de ingang naar de afwasruimte.

Toen ik buiten mijn aantekeningen maakte kwamen er twee kippen al scharrelend dicht in mijn buurt. Maar toen de haan die vrijpostigheid in de gaten kreeg verjoeg hij ze meteen. Hoe durven ze, zo dicht bij een vreemde kerel.

Met de nachttrein weer terug naar Chennai en de volgende dag naar **Walajabad** voor de opening van de nieuwe school. De school ziet er werkelijk prachtig uit, keurig geschilderd en alle luiken van de ramen sluiten goed. Het kan dus wel mits er maar een goede vakman aan te pas komt. Wat dat betreft is de aannemer Gurusami wel een zekerheid, een ervaring die we al langere tijd hebben. Er zijn wat extra uitgaven zoals een nieuwe drinkwatertank, extra leidingen en gestegen materiaalkosten. Het budget wordt dientengevolge met ongeveer 3.000 euro overschreden. Daar zitten dan ook de herstellkosten in van een 20 m lange en 2 m hoge terreinmuur, die t.g.v. de boomwortels is gaan scheuren en naar buiten werd gedrukt.

Het openingsfeest heeft een programma van totaal vier uur. Het begon met een mis waarbij de bisschop de voorganger was. Dan de opening en inwijding van de school en vervolgens een programma met dans, toneel, zang van de kinderen en natuurlijk de nodige toespraken. Een mooie dag waarbij ik een leuk contact had met de bisschop die mij uitnodigde bij hem langs te komen. Dat zal ik zeker doen bij de volgende reis, want het bier staat koel heeft hij beloofd. Met een voldaan gevoel gaan we aan het eind van de dag weer terug naar Chennai.

Door alle verschuivingen in het reisprogramma is de tijd in **Chennai** nog maar kort alvorens ik weer naar huis ga. Er moet nog overleg plaatsvinden met de leiding van de congregatie. Wat hebben we gezien, hoe spelen we daar op in en hoe zien we de toekomst. Dit gesprek leidt uiteindelijk tot het actualiseren van de prioriteitenlijst (zie hieronder) en aan de hand daarvan wordt onze strategie bepaald.

Anne Reijenga, projectleider

FRANCISCAN SISTERS OF ST. JOSEPH, PRIORITY LIST - February 12, 2008

Major Projects

1	Generalate	- convent for aged sisters
2	P.T. Parru	- new schoolbuilding – 6 classrooms
3	Singampunari	- new schoolbuilding – 3 x 3 (+2)
4	Okkur	- first floor on existing school
5	Olagadam	- new schoolbuilding
6	Egmore	- home for children
7	Vandavasi	- tailoring school
8	Jolarpet	- hostel for 108 students
9	Vegiwada	- boarding
10	Sri Kalahastri	- convent

Minor Projects

1	Alwarpet	- toilets
2	Ottanthangal	- toiletbuilding
3	Avadi	- rain and waste water solution
4	Srivaikundam	- rainwater solution
5	Virachilai	-compoundwall

Sr. Rita Michael and Sr. Prudentia

- 1 = Vegiwada
- 2 = Chebrolu
- 3 = Kamalapuram
- 4 = Egmore
- 5 = Vandavasi
- 6 = Thiruvalanthurai
- 7 = Pannaikadu
- 8 = Srivaikundam

